HRDINOVÉ VYRÁŽÍ DO ROZHODUJÍCÍ BITVY

SKANDAR
A DUCHOVNÍ VÁLKA

A. F. STEADMANOVÁ

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Skandar and the Spirit War
Text copyright © De Ore Leonis 2025
Illustrations copyright © Two Dots 2025
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
All rights reserved
No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.
Translation © Daniela Orlando, 2026
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3102-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-3103-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3104-2 (MobiPocket)

Mému čtenářstvu,
které mi dává naději v budoucnost
vzešlou z dobroty

OSTROV
DIVOČINA
OHŇOVÁ OBLAST
LÁVOVÁ KOTLINA
STŘÍBRNÁ TVRZ
HEJNIŠTĚ
VODNÍ OBLAST
POSLEPOVANÝ DOMEK
ARÉNA
POUŠTNÍ OÁZA
ŠKOLA PÍSNÍ
BURZA TAJNOSTÍ
HNÍZDO POVSTALCŮ
KNIHOVNÍ ČTVRŤ
PLOVOUCÍ TRH
LÍHEŇ
RADNIČNÍ NÁMĚSTÍ
KVĚTNÝ VRCH
RYBÁŘSKÁ PLÁŽ
TERASOVITÁ ÚDOLÍ
VĚZNICE
DVA DUBY
ČTYŘMEZÍ
DOMEK EVERHARTOVÝCH
HŘBITOV
ZÁŘÍCÍ JESKYNĚ
ZRCADLOVÉ ÚTESY
VZDUŠNÝ DVŮR
VZDUŠNÁ OBLAST
ZEMNÍ OBLAST
OBLAČNÝ HVOZD
OŽIVLÁ TROJICE
DIVOČINA
N
W
E
S
ULTRAMARÍN
INDIGO
SAFÍR
KOBALT
LOUDAVÉ OSTROVY
NEFRIT
AZUR
IRSKO
ANGLIE
OSTROV
WALES
Bílý jednorožec u Uffingtonu

PŘEDEHRA

Kameraman jednorožce uslyšel ještě předtím, než je uviděl.
Pronikavý vřískot, zlověstné vrčení,
skřípění zakrvácených zubů.
Kameraman jednorožce ucítil ještě předtím, než je uviděl.
Plamenný dech, stříbřitý pot, puch hrozící smrti.
Kameraman jednorožce dokonce i vytušil
ještě předtím, než je uviděl.
Někde v morku kostí mu duněla jejich kovově
lesklá kopyta a zděšení pozvolna sílilo — až mu nakonec
každičký nerv a každičká buňka radily, ať se dá
na útěk. Jenže on musel dělat svou práci.
Kameraman sledoval, jak se jednorožci
valí přes margateskou pláž.

Bylo jich osm. Stříbrní obři tryskem uháněli po písku,
roztahovali třpytivá křídla a vzlétali do vzduchu.
Připomínali střed oslnivé bouře, zahalený oblaky
dýmu prozářeného sluncem. Za nimi burácelo
hromobití a do ulic daleko pod jejich strašlivýma
nohama sršely blesky.
Netvoři zavyli svůj válečný pokřik a osm
stříbrných rohů prořízlo vzduch.
Pevniňané se rozkřičeli a někteří se pokusili utéct.
Jenže na to už bylo hodně, hodně pozdě.
Kameraman stál na historickém náměstí,
kde právě přistál první jednorožec.
Zvíře frkalo jiskry, hrabalo kopyty a v každém jeho
mrazivém nádechu byla slyšet pohroma a zkáza.
Kameraman točil dál, přestože se mu třásly ruce.
Musel dělat svou práci.
Jednorožec sklonil obrovskou hlavu a namířil
roh ostrý jako břitva přímo na objektiv.
Doutnající oči se střetly s těma kameramanovýma
a ten v nich viděl jen zhoubu.
Margate už nemělo naději. Ani on už ji neměl.
On ale vždycky věděl, že ze splašeného stáda
stříbrných jednorožců nevyvázne živý.
Jen doufal, že natočený záznam uvede
pevninu do stavu pohotovosti.
Protože jakmile spatříš stříbrného jednorožce, už je po tobě.
Robert Smith sklopil kameru a doufal, že odvedl svou práci.
Jednorožci totiž nepatří do pohádek — patří do zlých snů.

KAPITOLA 1

ÚTĚK

Výbuch, který otřásl věznicí, pocítil Skandar Smith na vlastní kůži. Mříže jeho cely to v záblesku bílého světla z Kennina duchovního kamene dočista odfouklo — spolu s kusem vnější zdi. Dva ze živelních řetězů, na nichž byla věznice zavěšená, se s rachotem utrhly ze stromů, ke kterým byly připevněné, a visutá skála se povážlivě nahnula k zemi. Když Skandar vylezl z cely, aby se pustil do zoufalého pátrání po své sestře a tetě, dovnitř už dopadaly sluneční paprsky a vzduchem vířila suť.

V dohledu nebyli žádní vartaři. Možná už spěchali pro posily. Místo nich prostor zaplnili uprchlí vězni z cel, jejichž dveře a zdi rozmetal výbuch. Hrnuli se k únikovému žebříku a Skandar pátral pohledem v každé kolemjdoucí tváři. Kennina exploze totiž žebřík uvolnila a jeho příčle teď vedly až na zem a ke svobodě.

A pak ji konečně našel.

„Tak to teda bylo docela drama," poznamenala Kenna Smithová a napřáhla k bratrovi ruku.

Skandar se jí nechopil. Pořád si svou sestrou nebyl jistý, nebyl si jistý… ničím.

„Docela?" Při pohledu na okolní naprostý chaos povytáhl obočí.

V poutu, které ho pojilo s Čertovým kvítkem, cuklo — záchvěv citu, jejž nezakusili od chvíle, kdy bylo Skandarovo vítězství v závodě o Pohár chaosu prohlášeno za neplatné. Od chvíle, kdy Rex oznámil ostrovu, že Skandar je Jehlin syn. Od chvíle, kdy ho Flo zradila. Do pouta se zničehonic vlila neklamná, nesporná naděje.

„Víš, kde je Kvítko?" zeptal se Skandar se zatajeným dechem.

„Na co myslíš, že tady nahoře asi čekáme?" Kenna si založila ruce, takže se žhavá láva a trnité šlahouny jejích mutací propletly. Přistoupila k otvoru, který prorazila z boku do skály, a upřela hnědé oči na tři jednorožce letící svižným tempem k věznici.

Na plavou jednorožku. Vraníka. A grošačku.

Přestože Skandarovo srdce bylo roztříštěné na kousky, při pohledu na Kvítka se zalilo radostí a úleva v poutu mu prozradila, že i černý jednorožec spatřil svého jezdce.

„Kvítka drželi ve stájích na Radničním náměstí. Jestřábice musela ztropit pořádnou spoušť, aby ho dostala ven," vysvětlovala Kenna hrdě. „To byl aspoň záměr."

Skandarovi se vybavily vzpomínky z arény — Kenna upouštějící od zabití Kvítka, Zuřivá jestřábice a grošačka přilétající společně, jeho přátelé chvátající na svých prokletých zdivočelých jednorožcích, aby ho zachránili. Kde jsou Bobby a Mitchell teď?

„To je od vás hezké, že jste mi zařídili útěk se vším všudy."

Skandar se zprudka otočil za důvěrně známým hlasem. Než stihl zaostřit, už ho objímala Agatha Everhartová.

„Ahoj, duchovládečku," zamumlala, pak se odtáhla a prohlédla si ho, jestli nemá nějaké zranění. Skandar udělal totéž.

Od jejího zatčení na slavnosti vzduchu se neviděli. Teta byla znepokojivě pohublá a po výbuchu navíc samá černá šmouha. Ale žila. A byla volná — skoro.

Na Kenninu přítomnost nereagovala. Jen k dívce, která jí zabila jednorožce, zaletěla očima, jako by zvažovala, jestli ji nemá z té velké výšky shodit.

„Jak ti je?“ zeptal se chraptivě Skandar.

Agatha se vrátila pohledem k němu. „Vyhráls závod o Pohár chaosu. Jsi komodor Chaosu. Komodor!“ zdůraznila radostně.

„Nejsem,“ vypravil ze sebe Skandar. „Rex…“ Nevěděl, kolik se toho k ní do vězení doneslo. Třeba se jí podařilo vyslechnout průběh závodu z místního rozhlasu, ale uniklo jí, co po něm následovalo.

Agatha zavrtěla hlavou. „Ne. V žádném případě. Vůbec jméno toho stříbrného zmetka nevyslovuj. Právoplatným komodorem jsi ty, Skandare.“

„Slyšelas, co se stalo?“ Polkl. „A Flo…“

Agatha se zatvářila útrpně a Skandar pochopil, že s ním soucítí. Že ji mrzí, o co v aréně přišel.

„Ostrov viděl, jaks vyhrál Pohár chaosu,“ procedila a stiskla mu rameno. „Rex ti vyrval moc. Přivlastnil si ji, Skandare. Komodor jsi ty.“

„I kdyby to byla pravda,“ zamumlal Skandar, „pořád si nejsem jistej, jestli na tom záleží.“

„Uvidíme,“ opáčila Agatha se vzdorným výrazem.

Trojice jednorožců už byla jen padesát metrů daleko. Kvítko se blížil ke svému jezdci s radostným řičením. Skandar doufal, že po shledání se svým jednorožcem by snad konečně mohl cítit něco jiného než tu úděsnou šokovanou otupělost, která na něj těch posledních pár hodin doléhala.

Tady jsem, Kvítko, oslovil ho v duchu a vlil své pocity do pouta. *Tady jsem.*

Pak se zdola ozval křik, dusot kopyt.

Blížila se varta. Skandarovi se přesto ulevilo, že v dohledu zatím nejsou žádní stříbrní jednorožci — žádná Stříbrná čarodějka, žádný Stříbrný kord. Třeba teď členy Stříbrného kruhu zaměstnávají oslavy. Třeba i Flo… Z té představy se mu udělalo špatně.

„Běžte! Běžte!“ volala Kenna a seskočila z rozpadajícího se okraje věznice na Jestřábičin kostlivý hřbet. Skandar s Agathou vyrazili oba stejným směrem, k čekajícímu Kvítkovi.

„Nasedni na grošačku, Agatho, ponese tě!“ houkla Kenna přes rameno. „Kvítko by s váma oběma byl moc pomalej!“

Vartaři už si ukazovali na nejdůležitější věžně a jejich jednorožci ve stříbrném brnění se rozbíhali ke vzletu.

„Vždyť je divoká, to snad nemyslíš vážně!“ zařval Skandar na Kennu, ale Jestřábice už se otáčela a zběsile tloukla křídly.

„S tou rychlostí má asi pravdu,“ zamumlala Agatha. Potom se vyhoupla na hnijící hřbet grošačky a Skandar nemohl dělat nic jiného než nasednout na Kvítka. Divoká jednorožka nespokojeně zařičela, pohodila průsvitným rohem a Skandarova teta zanadávala.

Kenna s Jestřábicí se v odpoledním slunci vzdalovaly vartařům, kteří už se vznesli do vzduchu, a Kvítko s grošačkou za ní letěli v těsném závěsu přímo nad Čtyřmezím. Skandarovi se svírala hruď panickým strachem. V pestrobarevných uličkách povykovali a křičeli lidé, ukazovali na ně ze stromových plošin a domáhali se varty. Kdyby bylo po jeho, zamířil by do vnějšího pásma živelních oblastí. Nevzal by to přes hlavní město, snažil by se schovat…

Ale Kenna se neschovávala. V dlani jí jasně zazářil duchovní živel a obklopil Zuřivou jestřábici — bílý svit se jí vsákl mezi žebra, do kostí v nohou i do šlachovitých křídel. I grošačka s Agathou na hřbetě kolem sebe metala pátý živel. A Skandarova teta se normálně smála. Skandar se bál, že ten zvuk už nikdy neuslyší.

Uvědomil si, že Kenna a Agatha posílají falešnému komodorovi Rexi Manningovi — i Stříbrnému kruhu — vzkaz.

Tenhle ostrov patří i nám. Světlo ducha nezastíníte.

A tak Skandar přivolal do pouta svůj živel, Kvítko radostně zaryčel a jeho řev se odrazil od střech domků. Trojice blyštivých jezdců mířících ke Kenninu Hnízdu se mihla nad městem jako meteory a Skandar doufal, že vyslal ještě jeden vzkaz. Svým přátelům. Odbojovému hnutí čertovských kvítek. Pevniňanům strachujícím se o svoji vlast. Ostrovanům, kteří jsou proti Rexovi. Bojový pokřik pro všechny, kdo sní o lepší budoucnosti. *Přidejte se ke mně. Nedejte se.*

Na Kenninu bariéru kolem Hnízda si Skandar vzpomněl, až když do ní narazili vartaři, kteří je pronásledovali. Vzduch prořízly výkřiky nejbližších strážných, jejichž těly se prohnala ničivá divoká magie, a jejich jednorožci nouzově přistáli na svahu. Svým voláním varovali opozdilce, aby se od nejvyšší plošiny a vstupního stromu drželi dál.

Kenna si jich nevšímala a v záblesku bílého světla otevřela průchod kmenem.

„Jak to, že nás to nezranilo?“ vyptával se Skandar, jakmile byli bezpečně uvnitř.

„Do mýho štítu je vetkaná duchovní magie,“ odpověděla Kenna. „Reaguje na úmysly vetřelce. Inspirovala jsem se některejma iluzema, o kterejch jsem se dočetla v *Knize ducha*. Když nechceš nikomu ublížit, pustí tě dál. Když jo, tak…“ Pořád ještě slyšeli steny strážných. „Prozatím jsme v bezpečí.“

Skandarovi se vybavilo, jak mu štít při posledním pokusu o vstup roztavil botu, a zauvažoval, co to asi znamená pro něj a Kennu.

Ve tváři Agathy sesedající z grošačky se střídala nenávist vůči Kenně s obdivem k jejímu šikovnému duchovnímu kouzlu.

Obnažená žebra divoké jednorožky se zvedala a klesala. Odvykla si létat, natož někoho nést.

Agatha nakonec bezvýrazně pronesla: „Po naší přehlídce nad Čtyřmezím je možné, že se sem budou chtít dostat i jiní. Přátelé, spojenci a další lidé, kteří budou chtít podpořit komodora Smithe."

Skandar se při zaslechnutí toho titulu ušklíbl. Působilo to neskutečně. Od chvíle, kdy Kvítko proběhl pod cílovým obloukem, působilo neskutečně všechno. Nebyl na to připravený. Stěží se vůbec sám dokázal soustředit, natož aby ještě někoho vedl proti pomstychtivému stříbrnému jezdci, který umí přivolávat bájné tvory.

„Když budou nově příchozí na naší straně, projdou nezraněný," odpověděla Kenna Agathě týmž věcným tónem. „Jako moji originálové."

Mezi obrněnými kmeny borovicového lesa se vynořili tři jezdci — Albert, Adéla a Mateo —, jako by Kenna tou zmínkou své stoupence přivolala. Skandar si hned všiml, že jejich jednorožky — Jitřní orlice, Kouřmooká zachránkyně a Diamantová hvězda — už nejsou divoké. Kostlivá kletba skutečně odezněla, když Kenna nezabila Kvítka a nedokončila tím její cyklus — přesně jak doufal. K jeho úlevě se ale přidávaly obavy při pomyšlení na Sokolici a Rudou noc. Už nejsou zdivočelé, ale jsou v bezpečí?

Trojice jezdců sesedla. Ostražitě těkala pohledem mezi Kennou a Skandarem ve snaze určit, jestli by měli svou vůdkyni bránit. Kvítko varovně zahrabal kopytem, z něhož začaly sršet jiskry, a stoupl si před Skandara, aby ho chránil. Při jejich posledním setkání na ně tyhle jednorožky zaútočily.

Nakonec Kennu oslovila Adéla a doutnající pramínky vlasů se jí přitom zavlnily ve větru. „Že ty ses nechala zatknout schválně?"

„Co tady u prvního Jezdce dělá Skandar Smith?" vyprskl Mateo.

Albert nic neříkal. Příjezd Skandara a Agathy ohňovládce zjevně nepřekvapil. Jen si prokřupl dýmající prsty a pátral přitom očima v Kennině tváři.

Kenna umlčela Adélu a Matea zvednutou rukou. „Situace se změnila." Zhluboka se nadechla. „Dejte ostatním vědět, že svolávám schůzi všech originálů. Některý z nich — z vás — možná budou chtít odjet, když už spřízněnectví se všema pěti živlama nepřichází v úvahu." Loupla pohledem po Skandarovi. „I když si myslím, že pořád ještě je spousta toho, za co můžeme společně bojovat."

Adéla a Mateo odvedli své jednorožky pryč a něco si přitom rozmrzele polohlasem vykládali. Kvítko zasyčel, jako by jim radil, ať už se nevracejí.

Albert přistoupil ke Kenně a objal ji. Orlice zavřískla na Jestřábici, ale divoká jednorožka si toho nevšímala.

„Ty kroupo!" zanadával Albert. „Tohle už nikdy nedělej."

„Díky, žes Kvítka dostal na svobodu," zašeptala mu Kenna do ramene.

„Tos byl ty?" zeptal se ho Skandar.

„Tvoje sestra, ta prudička, co tak miluje drama, mi při odjezdu z Hnízda nařídila, ať se jí ‚postarám o Jestřábici'. Ukázalo se, že to znamená hnát se za Jestřebkou až na Radniční náměstí, kde spojila síly s Kenninou grošačkou a dostaly Kvítka ven z vězení." Albert se podrážděně ohlédl na Kennu. „Hodilo by se mi znát ten plán trochu víc dopodrobna, víš?"

„Promiň, Ale," uchechtla se Kenna. „Neměla jsem zrovna času nazbyt."

„Hmm," udělal Albert, ale v očích mu při pohledu na ni zajiskřilo. Pak jiskra zase pohasla. „Rex nezahálel."

„Jak to myslíš?" zeptala se úsečně Agatha.

Skandara se zmocnily obavy. Opřel se rukou o Kvítkovu šíji a jednorožec tiše zamručel.

„V *Hlasu líhně* o vás dneska ráno vyšly dva články." Albert vytáhl z bundy výtisk ostrovních novin. Skandar spatřil titulek:

KOMODOR DOPADL JEHLINY DĚTI

KOMODOR REX MANNING VČERA ODHALIL DLOUHOLETÉ PEVNINSKÉ SPIKNUTÍ. SKANDAR SMITH A KENNA EVERHARTOVÁ — PEVNINSKÉ DĚTI JEHLY — MĚLY ZAMÝŠLENÉ PŘEVZETÍ MOCI NA OSTROVĚ NA DOSAH RUKY. SKANDAR SI S POMOCÍ JEHLINY SESTRY AGATHY EVERHARTOVÉ POKUSIL NEPRÁVEM PŘISVOJIT SLÁVU POHÁRU CHAOSU, PŘIČEMŽ KENNA UŽ PŘEDTÍM OBSADILA HNÍZDO...

„Takže Rex se prohlásil za právoplatného komodora," pronesla Agatha rozzlobeně.

„To ale není žádná novinka." Skandarovi se ulevilo, že se nestalo nic horšího. „Přesně tohle říkal včera v aréně. Když Flo…" Nemohl to dopovědět. Agatha mu položila ruku na rameno.

„Jenže vy dva nejste jediní, po kom jde," upřesnil Albert zasmušile. „Podívejte."

Skandar prolétl druhý článek.

KOMODOR POTŘEBUJE VAŠI POMOC!

NEVIDĚLI JSTE TYTO OSOBY? NÁSLEDUJÍCÍ PODEZŘELÍ JSOU OBVINĚNI Z NAPOMÁHÁNÍ SOUROZENCŮM SMITHOVÝM/EVERHARTOVÝM — DUCHOVLÁDCI SKANDAROVI A DIVOKÉ JEZDKYNI KENNĚ — S CHYSTANÝMI INTRIKAMI PROTI OSTROVU JMÉNEM PEVNINY. JSOU VELMI NEBEZPEČNÍ A BUDOU OKAMŽITĚ ZATČENI. POKUD MÁTE JAKÉKOLI INFORMACE O MÍSTĚ, KDE SE ZDRŽUJÍ, OKAMŽITĚ PROSÍM UVĚDOMTE VARTU.

„Rex na vás dva a na pevninu svaluje vinu za všechno, co se stalo v posledních několika letech.“ Albert si začal nervózně pohrávat s konečkem svého blond ohonu. Byl taky pevniňan jako sourozenci Smithovi.

„Letos nesměli zkoušku z líhnutí skládat žádný pevniňani,“ dodala Kenna. „Bavili se o tom dozorci před mojí celou. Rex přestal dodržovat Dohodu.“

Ale Skandar upíral oči na zrnité fotografie pod novinovým titulkem. V žilách se mu rozléval ledově studený strach. Na seznamu byla většina členů Odbojového hnutí čertovských kvítek — kovář Jamie, knihkupec Craig, strážkyně kasemat Ruth, léčitelka Fiona, zpěvobijka Talia i tulácká stopařka Elora. Chyběli jen Olu a Sara Shekoniovi a Skandar přemítal, jestli všechny ostatní Rexovi nevyzradila právě jejich dcera.

A pak si všiml toho nejhoršího. Pohled mu opláceli Bobby a Mitchell. Bobby v plné zbroji pózovala na fotce pořízené zřejmě po předkolech závodu o Pohár chaosu, zatímco Mitchellova podobenka vypadala mnohem mladší, snad z doby, kdy vstoupil do Líhně.

Skandar zpanikařil. „Říkals, že ty noviny jsou dnešní, viď? Zatkli od dnešního rána někoho z nich?“

Albert zavrtěl hlavou. „Je mi líto Skandare. To nevím.“

„Tak to musím vyrazit. Musím je varovat!“ Vrhl se ke Kvítkovi.

Agatha ho chytila za paži, na níž měl duchovní mutaci. „Neblázni. Vy dva jste právě vyhodili do vzduchu věznici. Bude po vás pátrat celá varta!“

„Nemůžu tady zůstat a nic nedělat!“ vybuchl Skandar. „Rex zabil Ninu Kazamovou. Během závodu se pokusil zabít i mě! Co když už ubližuje našim kamarádům? Co když je zavřel do Stříbrný tvrze… nebo něco ještě horšího?“

„Večer pošlu do Čtyřmezí pár svejch originálů,“ nabídla se Kenna. „Dělám to tak už několik měsíců, sháním informace

s pomocí špehů a zvědů. O většině z nich Stříbrnej kruh neví. Moji jezdci se ti poptaj." Zamračila se. „Teda pokud za mě ještě někdo z nich bude chtít bojovat…"

„Děkuju," vydechl Skandar. „To by… by bylo fajn." Připadalo mu, že to vyznělo škrobeně, jako by zapomněl, jak má s Kennou mluvit. Ještě si toho hodně neřekli. Skandar v sobě našel sílu jí odpustit, ale nemohl zapomenout na všechny ty příšernosti, které spáchala. A netušil, jestli ona odpustila jemu, že ji v tom trápení nechal samotnou. Měl pocit, že se mezi nimi prostírá černé prázdno a v té temnotě se to hemží hrůzami, jimž zatím nedokážou čelit.

„Rozšířím svůj štít až k úpatí kopce," vysvětlovala zrovna Kenna Agathě. „Aby lidi mohli snáz uniknout vartařům a dostat se k nám. Větší štít je všechny ochrání až ke vstupnímu stromu Hnízda."

„Určitě se do toho chceš pustit?" strachoval se Albert. „Neoslabí tě to moc? Už takhle zabírá dost velkou plochu, Kenn."

„To bude dobrý," odsekla Kenna. „Hned to udělám." Zavřela oči.

„Lidi si stejně budou myslet, že jim tvoje divoká magie ublíží," podotkla Agatha odměřeně. Skandara napadlo, že má možná na mysli, jak jí Kenna přetrhla pouto, ten okamžik, kdy se její jednorožec Labutí píseň severu skácel k zemi.

„Tak rozhlásíme i podrobnosti o štítu," řekl Albert a pootočil se k Jitřní orlici. „Shromáždím jezdeckou partu. Až se začnou šířit zvěsti, že Skandar je tady a v bezpečí, Hnízdo začne budit dojem úkrytu. Bude jako útočiště pro ty, kdo se chtějí postavit Rexovi."

„Hlavně aby moc nehloubali nad tím, že tady žije i Divoká jezdkyně," rýpla si Agatha. „Vážně si myslíš, že jezdci jen tak zapomenou, jak jim kvůli Kenně zdivočeli jednorožci, mladíku?"

Skandar slyšel i slova, která teta nepronesla nahlas. *Vážně si myslíš, že zapomenu, jak mi zabila jednorožce?*

Z ledabylého drdolu jí vyklouzly pramínky vlasů. „Kenninu přítomnost tady v Hnízdě musíte upozadit. Až vyrazíte do Čtyřmezí, zmiňujte se jen o Skandarovi."

Albert rozpačitě přešlápl.

Kenna vzdychla. „Doufejme, že ostrov má krátkou paměť."

Agatha si odfrkla. Kenna si odešla promluvit se svými originály a cestou na Skandarovi utkvěla pohledem. V jiném světě by ji asi objal nebo by jí popřál hodně štěstí nebo by jí snad i řekl, že ji má rád. Teď ale byli několik měsíců odloučení — znepřátelení. Neměl ponětí, jak by na to měl jít. Neměl ponětí, kým jsou jeden pro druhého.

Místo toho zůstal stát vedle Agathy pod pestrobarevnými listy vstupního stromu a díval se, jak Orlice, Jestřábice a grošačka následují Alberta a Kennu ke stájím.

Cítil se hrozně unaveně a zoufale. Ve vězení vůbec nespal, ale nemohl teď odpočívat s vědomím, že Rex půjde po lidech, kteří mu pomáhali, když na tom záleželo nejvíc. Litují toho, když teď vědí, že je Jehlin syn? Možná uvěřili, že nepřítelem ostrova byl celou tu dobu Skandar. Možná se všichni postaví na Rexovu stranu jako Flo. Možná i Bobby a Mitchell litují, že jeho tajemství nevyzradili, když se teď kvůli němu i z nich stali štvanci.

Svěřil se se svými obavami Agathě. „Co když nikdo nepřijde?" Otázka nebyla o nic hlasitější než ševelení listí nad nimi. Kvítko nadzvedl opeřené křídlo, jako by se snažil Skandara před strachem ochránit.

„Kvůli Kenně?"

Skandar zavrtěl hlavou. „Kvůli mně. Celej ostrov už ví, že jsem Jehlin syn. Nevypadám v tom všem zrovna jako klaďas."

„Jsi přece komodor, Skandare," řekla Agatha přesvědčeně. „Vyhráls závod o Pohár chaosu, nemělo by být podstatné, jaký dojem to dělá na…"

„Přestaň." Skandar zvedl ruku. „Přestaň, prosím tě, říkat, že jsem komodor. To je mi fuk. Já jenom chci…" Ale větu už

nedopověděl, protože to jediné, co chtěl, nepřicházelo v úvahu. Chtěl vrátit čas, znovu dokončit závod o Pohár chaosu a nevyslechnout si od Flo ta slova: *Jsi zatčen, Skandare Smithi*. Chtěl, aby jeho kamarádi byli v bezpečí. Bude vůbec ještě někdy někdo z nich v bezpečí, když teď…

Do sílícího víru jeho úvah se vmísily zvuky menší potyčky. Šplouchání vodního štítu, praskot blesku, hukot plamenné zbraně. Agatha se otočila ke kmeni vstupního stromu. Skandar odhadoval, že k boji dochází na úpatí kopce — na okraji Kennina rozšířeného štítu. Bezděčně se natáhl ke Kvítkovi. Ten pozorně poslouchal, černé uši měl našpicované a od onyxového rohu se mu odrážely sluneční paprsky.

„Ven jít nemůžeš," připomněla mu důrazně Agatha. „Nevíš, kdo…"

Hluk bitvy vystřídalo dunění kopyt a dva zvýšené hlasy zpoza hradeb Hnízda. Kvítko radostně zavřískl.

„Vždyť jsem ti říkala, že Skandar by nedopustil, aby nás usmažila Kennina magie. Děláš si úúúplně zbytečný starosti."

„Stojím si za tím. Byla to naprosto nevyzkoušená teorie. Mohlo nás to zabít!"

„Víš, co nás nakonec málem zabilo? Ta spousta knížek, který jsme kvůli tobě museli vláčet s sebou."

„Neočekával jsem bitvu. A ty knížky jsou dost důležitý!"

„Podle tebe jsou všechny knížky důležitý, takže to upřímně řečeno není moc přesvědčivej argument. A teď už sklapni, ať můžu otevřít vchod. Připrav se pro případ, že ty originální troubové držej Skandara v zajetí a teď čekaj za zdí, aby s náma zatočili."

Kmen se s elektrickým praskáním rozevřel.

Skandar a Kvítko se vrhli ke vchodu, v němž se objevila Bobby Brunová se Zlobou sokolice a za ní Mitchell Henderson s Rozkoší rudé noci. Všichni měli ve vlasech nebo v hřívě živelní smetí a tváře i boky zbrocené potem, nejspíš od šarvátky,

kterou právě absolvovali u hnízdního štítu. Oba jezdci měli napěchované batohy. Kvítko při pohledu na svou ohňovou nejlepší kamarádku vypískl čirou radostí.

Skandar si nejdřív myslel, že si celý ten výjev jen vysnil. Bobby a Mitchell se vrátili do Hnízda, jsou v bezpečí a zubí se na něj. Břidlicově šedá Sokolice a šarlatovokřídlá Rudá noc už nejsou kostlivé, ale plně se z kletby zotavily. Bylo to až moc nádherné, to přece nemůže být pravda.

Ale pak Bobby a Mitchell seskočili ze svých jednorožek a rozběhli se k němu. Objímali se pevně, dlouho a s úlevou. A Skandar v jejich objetí měl pocit, že se může zase nadechnout.

Že ještě není vše ztraceno. Zatím.

KAPITOLA 2

ROZBROJE

Po návratu Bobby a Mitchella do Hnízda Skandar konečně dokázal usnout. Byl tak vyčerpaný, že se následujících několik dní zotavoval v Agathině stromovém domku, kde se trojice usídlila. Po probuzení vždycky zadoufal, že už začne mizet ten pocit, jako by prožíval bezchybně zinscenovanou noční můru. Ale on nepolevoval. A Skandar zjišťoval, že se mu nechce domek opouštět, ačkoli věděl, že to je zbabělost. Za plechovými stěnami se nacházela realita, v níž ho Flo zradila, Rex pronásledoval jeho přátele a Kenna mu málem zabila jednorožce.

Po dalším dni neklidného spánku ho probudily tiché hlasy zabrané do hovoru. Zamrkal a pokusil se zorientovat. Ležel v houpací síti. Cítil čerstvý chleba a…

K němu do ložnice vešla Bobby a podala mu sendvič. „Tumáš, najez se."

Skandar měl takový hlad, že zhltl půlku, než si všiml, že náplň sestává z drožďové pomazánky, džemu a sýra.

„Něco takovýho bys neměla rozdávat bez varování," ozval se za Bobbyinými zády vyčítavě Mitchell.

Bobby pokrčila rameny. „Skandar mě zná už čtyři roky. To by jako varování mělo stačit."

„Pojď se posadit ke kamnům." Skandar z Mitchellova vlídného tónu poznal, že mu asi je vidět na očích, jak nepříjemné sny ho pronásledují.

S Agathiným domkem se důkladně obeznámil v době, kdy dělala duchovní instruktorku a on ji tady navštěvoval. Byl opravdu vděčný, že se nevrátili do původního domku jejich čtveřice. Bez Flo by tam nedokázal vkročit. Zdrtilo by ho to.

Trojice přátel se přesunula do obývacího pokojíku a usadila se na koberci z ovčí kůže. Skandar měl pocit, že mu Bobby snad čte myšlenky. „Proč to Flo udělala?"

V duchu se vrátil do toho příšerného okamžiku v aréně. Měl dojem, že od něj neuplynulo pár dní, ale celé roky.

„Musí to mít nějaký vysvětlení," odpověděl okamžitě Mitchell. „Z pohledu logiky," zdůraznil, „nedává smysl, aby Flo zradila svýho nejlepšího kamaráda na světě."

„Logika je nám k ničemu," opáčila stroze Bobby, „když právě tohle se stalo." A Skandar s ní bohužel souhlasil. Zejména když teď Rex očividně znal jména členů Kvítkovského hnutí.

Změnil téma — bylo to k nevydržení a bál se, aby se ho nezačali vyptávat na Kennu. Netušil, co si o ní jeho kamarádi po kostlivé kletbě myslí. Vždyť ani on sám nevěděl, co si o ní teď myslí. Ukázal na tři hromádky knih vyskládaných u plechové stěny. Vypadaly prastaře. „Co jsou zač tyhlety?"

Bobby obrátila oči v sloup a Mitchell si postrčil brýle na kořen nosu. „Ty jsou z kasemat." Pustil se do vysvětlování a slova se z něj jen řinula. „Hned po tvým zatčení jsme s Robertou pochopili, že Rex si brzo přijde i pro nás. Tak se nám podařilo dostat

zdivočelou Ruděnku i Sokolici k vodní knihovně… a k mojí matce."

Skandar přikývl. Ruth patřila ke čtveřici strážců kasemat. Byla i členkou Kvítkovského hnutí. Jednou z těch, jimž je teď Rex v patách.

„Ruth nás zavedla dolů do kasemat, zatímco jednorožky se schovávaly u ní v kanceláři," navázala na Mitchella Bobby. „Říkali jsme si, že kdyby do knihovny vtrhli vartaři, ucítili bychom v poutech strach."

„Ale Rex přece ví, že Ruth je strážkyně — nebylo by to snad jedno z prvních míst…"

„Nikdo nezná to bludiště tak dobře jako moje matka," přerušil ho Mitchell. „Mohla by nás tam schovávat celý tejdny a nikdo by nás neobjevil."

Bobby přimhouřila oči. „Mně se ten nápad moc nelíbil a nechtěla jsem nechávat Sokolici samotnou, ale Mitchell tvrdil, že musíme návštěvu kasemat využít… produktivně."

„Zkoušeli jste klíče?" zeptal se Skandar s nadějí. Magické klíče od kasemat provádějí návštěvníky podzemní změtí informací.

„Jo," potvrdil Mitchell. „Měli jsme naprosto jasný úmysly. Najít cokoli, co by zachránilo tebe, ostrov nebo pevninu před Rexem. Ideálně tohle všechno dohromady."

„Já jsem vlastně myslela jenom na tebe, aby bylo jasno," dodala Bobby a mrkla na Skandara. „Ale Mitchell se trošku moc odvázal. Takže když jsme se dozvěděli, žes utekl, táhli jsme s sebou díky tomu většinu kasemat." Rozhořčeně si odfrkla, až se jí ofina zavlnila.

Skandar se zamračil. „A jak se to k vám do podzemí doneslo?"

Mitchell se zasmál. „To Ruděnka! Pouto úplně vybouchlo radostí — asi ve chvíli, kdy Kvítko přeletěl nad Čtyřmezím."

Skandar se při té představě usmál. „A našli jste teda něco užitečnýho?" Rex při slavnosti vzduchu pronesl projev o tom,

že k uhájení ostrova je nutné porazit pevninu. Skandar pořád nevěděl, jak přesně to myslel, a to ho děsilo.

Bobby se pustila do přípravy dalšího sendviče a podrobnosti nechala na Mitchellovi. Ohňovládce přistoupil ke stohům knih, začal z nich horečně vytahovat první, které mu přišly pod ruku, a ukazoval obálky Skandarovi. „Většina knih, ke kterejm nás dovedly klíče, je o prvních Dětech."

„Kdo jsou první Děti?" zeptal se Skandar, zrovna když se ve dveřích objevila rozcuchaná Agatha. Přeměřila si synovce usazeného u kamen a na rtech se jí mihl úsměv. „Vidím, že komodor se konečně uvolil vylézt z hamaky."

Skandar zakoulel očima úplně jako Bobby, ale pak se zazubil, protože ho Agatha jednou rukou pevně objala.

Mitchell zatím pokračoval v zodpovídání jeho dotazu. „První Děti jsou potomstvo prvního Jezdce."

„Jak jako potomstvo?" vyprskla Bobby.

Kupodivu se vzápětí ujala slova Agatha. „Moje rodiče — tvoje prarodiče — na pohádky na dobrou noc zrovna moc neužilo, ale i mně vyprávěli o prvních Dětech, když jsem byla ještě malá. Duchovládci ty historky měli obzvlášť rádi, hlavně proto, že přinejmenším podle dávných textů měl první Jezdec odjakživa nejradši Elowen, duchovní dítě."

Mitchell se zamračil. „Takhle mi to otec nevyprávěl."

„To u Iry Hendersona stěží někoho překvapí, že?" opáčila Agatha a povytáhla obočí. Ira vychovával Mitchella v nenávisti k duchovládcům a teprve nedávno se smířil s tím, že jeden z nich je synův nejlepší kamarád.

„Kolik dětí měl první Jezdec?" zeptal se Skandar.

„Pět," odpověděl obratem Mitchell.

Agatha se odměřeně zasmála. „Po jednom spřízněnci od každého živlu — dokonalost sama, co?"

„Ale pokud byl otcem první Jezdec, kdo byla jejich matka?"

„To je vyprávění na jiný den, duchovládečku," odpověděla Agatha, „teď stačí říct, že nejsi první duchovládce, co se zamiloval do stříbrňačky. Je mi opravdu…" Zaváhala. „Je mi moc líto, co se stalo s Flo, Skandare. Jsem nesmírně podezřívavá, a ani mě by nenapadlo…"

„To je dobrý," procedil Skandar, ale Agatha mu nevěnovala pozornost. Utkvěla pohledem na Bobby, která už si ukousla druhé sousto ze svého sendviče. „Co jsem vám říkala o přípravě těch nechutností tady v domku, Brunová? A až dojíte, mohla byste si vzít do parády svoji sestru."

Bobby polkla tak velké sousto, že to muselo bolet. „Co tím chcete říct?" Šedivá pírka na pažích se jí zježila. „Ruth říkala, že když Kenna nedokončila kletbu, všichni kostliví jezdci se začali zotavovat. Stalo se něco? Dorazila nějaká zpráva z léčitelskejch chýší?"

Agatha se rozzlobeně poškrábala na tvářích, kde pořád ještě měla viditelné blednoucí stopy své mutace. „Isa Brunová právě projela vstupním stromem Hnízda — v doprovodu někoho z varty."

Skandarovi úlekem zaskočilo.

Agatha se na něj ohlédla. „Neboj, prý je na naší straně — Kenna to údajně má pod kontrolou."

„Kenna že má něco pod kontrolou?" vybuchla Bobby. „Posledně když se s ní moje sestra setkala, Kenna ji proměnila v kostlivce." A vzduchovládkyně vyběhla z domku, než se Agatha zmohla na slovo.

„Po té naší duchovní přehlídce nad Čtyřmezím vlastně dorazilo docela dost nováčků," poznamenala Agatha. Znělo to nadšeně. „Kopec teď hlídá varta a snaží se udržet lidi mimo dosah štítu, ale většině se podařilo projít. Ti originálové to rozhlásili moc hezky a nikdo z nich se nerozhodl odejít. Asi to nějak souvisí s touhou dál bojovat za změny na ostrově. Jeden z nich, ten Albert nebo jak, dokonce mluví o Kenně jako